Sense llum per desfer l'equilibri

L'Oviedo dóna per bo l'empat renunciant descaradament a l'atac i perdent temps pràcticament des del començament de la segona part

Sense llum per desfer l'equilibri

Les fotos del Girona-Oviedo

En futbol, com en tot a la vida, es pot veure el got mig ple o mig buit i normalment hi ha opinions per a tots els gustos. L'empat d'ahir a Montilivi deixa sensacions contradictòries en un Girona que, si bé va gaudir de les millors -poques- ocasions per desnivellar la balança, no va ser capaç de perforar la porteria de Juan Carlos. Els espectacles per al públic i festivals de gols a Montilivi semblen haver-se acabat i Pablo Machín, per fi, ha trobat la tecla per aturar aquella sagnia de gols en contra de les primeres jornades. El Girona va confirmar-ho ahir deixant també a zero l'Oviedo, en la quarta jornada seguida sense encaixar. Ara bé, aquesta millora en defensa ha provocat paral·lelament que no es generin tantes oportunitats per marcar. I el gol, ja se sap, és la salsa del futbol. Se li pot dir qualitat, punteria o encert del porter rival però si la pilota no entra no es guanyen partits. És cert que el Girona va oferir molt més en atac que un Oviedo terriblement garrepa, però ni Longo ni Portu ni Borja García van estar afinats en les tres úniques oportunitats de l'equip en tot el partit. El cantó positiu del partit és el punt sumat que permet allargar a cinc les jornades d'imbatibilitat i a quatre els partits sense encaixar gols. A més a més, veure com Fernando Hierro celebrava el punt aconseguit indica el valor que donen els equips rivals a esgarrapar empats de Montilivi. Al tècnic del conjunt asturià només li va faltar saltar al camp per perdre més temps en una segona part on l'Oviedo descaradament va renunciar a la victòria.

L'onze titular del Girona va ser tota una declaració d'intencions abans de començar. Machín va posar tota la carn a la graella d'entrada desfent el quadrat al mig del camp, un pèl més conservador tornant a jugar amb dos davanters (Longo i Cristian Herrera). Això va fer que Portu i Borja García se situessin als interiors, escudant Pere Pons. El retorn de Bounou sota pals i l'entrada de Coris al carril dret en el lloc del lesionat Cifuentes van ser les altres novetats de l'equip. Tot plegat per mirar de fer que no es notés l'allau de baixes que afectava l'equip i d'intentar fer-se amb el pes del partit de bon començament. L'objectiu era perllongar la notable ratxa de resultats de les últimes quatre jornades cuinades arran sobretot de la solidesa defensiva que havia adquirit l'equip. Al davant, un Oviedo rocós i ben treballat per Fernando Hierro que arribava amb un trident ofensiu en plena forma -Linares, Toché i Michu- que intimidava.

Un parell d'arribades poc clares de Longo als primers minuts i la major possessió de pilota semblaven fer el Girona dominador del duel. Tot i això, l'Oviedo no s'immutava. Els asturians tenien ben clar què havien vingut a fer i, en la primera ocasió, a punt van estar d'avançar-se en una rematada de Toché que va sortir alta. Seria un miratge. El Girona seguiria insistint i de mica en mica trepitjaria l'àrea de Juan Carlos amb perill. En dos minuts, al llindar de la mitja hora de joc, Portu i Longo van estar a punt d'encetar al marcador. El murcià va estar a punt de culminar un contracop generat per ell mateix però va veure com Juan Carlos amb la punta dels dits enviava la pilota a córner després de la passada de la mort de Coris. En el servei des de la cantonada, Longo, de cap, va rematar a pocs centímetres del pal. El Girona havia avisat que, de pòlvora, no anava pas mancat. Aquesta doble ocasió va despertar els de Machín que, malgrat tenir l'Oviedo tancat a la seva àrea i atemorit, no van saber aprofitar-ho. El darrer quart d'hora de la primera part havia encès Montilivi i l'afició es fregava les mans si l'equip era capaç de mantenir aquell ritme de pressió i d'arribades a l'àrea visitant. Seria un miratge.

S'havia arribat a la represa sense gols, amb equilibri màxim sobre el terreny de joc però amb el Girona havent perdonat dues bones ocasions de gol. Calia seguir picant pedra per mirar de fer caure la resistència asturiana sense, això sí, abaixar en cap moment la guàrdia perquè, tot i que l'Oviedo no havia arribat amb perill pràcticament cap vegada, tenia jugadors per fer mal. Les dues primeres accions de la segona part així ho van evidenciar. Primer Aday va treure's de la màniga un cacau enroscat des de fora l'àrea que va sortir fregant la creueta. La resposta visitant va anar a càrrec d'un Linares que sol, però escorat, davant Bounou va rematar als núvols. Era el minut 49 i a partir d'aquest moment, Hierro va decidir que ja n'hi havia prou d'arriscar. L'empat ja els era bo.

Veient que el marcador no es movia, Machín es va decidir a moure peça. Aquest cop, el tècnic sorià va apostar per un canvi natural fent entrar Eloi Amagat per un Portu a qui no va agradar gens el canvi. Tampoc a l'afició, que va xiular la substitució. Machín volia controlar més el mig del camp. De la seva banda, Hierro també va voler assegurar el resultat retirant Michu per fer entrar un migcentre més com Edu Bedia. En defensa, Jonas Ramalho s'havia erigit com el líder i refusava qualsevol intent d'aproximació dels asturians a l'àrea d'un Bounou que ahir va fer un bon son després de recuperar la titularitat.

Sense Portu i a mesura que anava avançant el matx, el Girona va veure's sense frescor en atac. Ja amb Alcaraz al terreny de joc, l'equip va recuperar la variant tàctica dels dos pivots, dos mitgespuntes i només Longo en punta d'atac. No hi hauria res a fer. Ahir no tocava. I això que va faltar ben poc perquè Montilivi celebrés un gol quan Borja García va estirar la cama després d'un cop de cap d'Eloi Amagat bombejat a l'esquena de la defensa. La seva rematada, però, va sortir un pam i mig més enllà del pal dret de Juan Carlos desfent, ara sí, qualsevol opció de victòria. Durant els quatre minuts d'afegit, entre les pèrdues de temps dels jugadors de l'Oviedo i que els gironins no van saber fer arribar cap pilota en condicions a l'àrea, el 0-0 ja va ser irremeiable.

El punt no és del tot dolent perquè permet el Girona seguir sumant i, de passada, reforçar una solidesa defensiva a partir de la qual l'equip ha crescut les darreres jornades. Tanmateix, casualment o no, guanyar en seguretat al darrere ha provocat que el Girona no arribi amb tanta freqüència ni alegria com ho feia al principi. Ja ho diu la teoria de la manta, que si t'abrigues del cap, els peus tenen fred i, si et tapes de baix, quedes desguarnit de dalt. Trobar aquest equilibri és la missió de Machín. Dissabte a Vallecas, el Girona tindrà un altre compromís

d'exigència davant un equip acabat de baixar de Primera que ha començat de manera irregular la Lliga.

Fitxa tècnica:

Girona: Bounou, Coris (m. 85, Saúl García), Aday, Ramalho, Alcalá, Juanpe, Pere Pons, Portu (m. 62, Eloi Amagat), Longo, Borja García i Cristian Herrera (m.77, Alcaraz).

Oviedo: Juan Carlos, J.M. Fernández, Christian Fernández, Gil, David Fernández, Erice, Torró, Rocha (m. 88, Nando), Toché, Michu (m. 71, Edu Bedia) i Linares (m. 64, Susaeta).

Àrbitre: Pérez Pallás.
Incidències: 4.713 espectadors a Montilivi.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/10/15/equilibri-maxim-montilivi/809431.html?utm_source=rss